

L'any 1985 s'encetava a la comarca de la Safor una nova experiència, que culminava una llarga sèrie de reunions i xerrades d'un grup d'ensenyants preocupats per la renovació pedagògica.

Hi coincidien dues coses: la necessitat d'una trobada de mestres, àmplia de continguts i d'una durada escaient, per posar sobre el tapet tot un munt de qüestions que calia plantejar, d'una banda, i, de l'altra, la situació geogràfica d'aquestes comarques, que obligava els docents a acudir a altres zones per contactar i adquirir coneixements. Aquesta nova experiència era el Moviment de Renovació Pedagògica Escola d'Estiu Marina-Safor.

Pensar en l'Escola d'Estiu implica moltes coses simultànies i relacionades entre elles ben estretament: establir i potenciar vincles de relació i intercanvi entre docents, alumnes i gent interessada en el procés educatiu; cursos per eixamplar i difondre coneixements i tècniques; fer via cap a una escola arrelada al medi; plantejar i analitzar interrelacions entre EGB, BUP, i FP; l'ensenyament en la nostra llengua, i un llarg etcètera de qüestions i temes que sempre estan presents en la ment d'aquells que treballem a l'ensenyament o ens hi interessem.

Aquest curs 1985-86 hem fet la Segona Escola d'Estiu Marina-Safor. Cal dir que no han minvat ni els continguts esmentats ni la il·lusió voluntariosa de dur-la endavant. El que sí que ha aparegut sobre aquesta segona experiència ha estat l'ombra omnipresent de l'administració. Parlem de xifres: l'any passat, malgrat ser nova, l'Escola d'Estiu Marina-Safor va comptar amb 306 alum-

II Escola d'Estiu Marina-Safor

L'ombra de l'administració

Enguany, la relació Conselleria de Cultura-Escoles d'Estiu al País Valencià ha estat polèmica. Unes declaracions a la premsa del director general d'Ensenyaments Universitaris, Salvador Almenar, troben ara resposta des de la Comissió Organitzadora de l'Escola «Marina-Safor», celebrada en aquestes dues comarques.

nes, entre professionals de l'ensenyament, estudiants i persones interessades. Enguany hem tingut un augment sensible, sobretot si ho comparem amb les altres Escoles: 378 alumnes.

A aquestes xifres cal afegir la part econòmica, ja que les escoles d'estiu, a banda la matrícula dels alumnes, depenen econòmicament de l'administració: l'any passat vam impartir 44 cursos i vam percebre una subvenció d'1.700.000 pessetes aproximadament; enguany han augmentat els cursos a 60 i la subvenció ha estat 1.560.000 pessetes. La proporció és evident. No cal dir que enguany les pessetes han donat suport agre a la il·lusió de muntar l'Escola, amb el malestar afegit d'haver de començar-la sense saber oficialment quina seria la subvenció, fins el primer dia, el 3 de juliol, en què aparegué publicada al *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*. És a dir, estava tot organitzant-se sense saber exactament el tipus i la quantitat de subvenció, els mòduls de pagament al professorat que imparteixen els cursos i coordinen els seminaris, la quota de matrícula, etc.,

no en sabíem res de res. El director general d'Ensenyaments Universitaris i Investigació de la Conselleria de Cultura en diu, de tot això, «rebre un tractament molt favorable» (*El País*, 12 de juliol de 1986).

Cal dir que, en una reunió mantinguda a principis de setembre de 1985 entre el citat director general i les escoles d'estiu del País Valencià, aquest es comprometia a efectuar reunions al llarg del curs que començava 85-86 per tal de tractar tota la problemàtica que les envolta. Cap d'aquestes reunions no s'ha realitzat (seguim amb el tractament favorable), ni han escoltat tampoc la nostra proposta, perquè, a l'hora de concedir subvencions, no sols es tinga en compte les variables de nombre de cursos, nombre d'alumnes i dies de durada, sinó, a més, despeses d'infraestructura organitzativa, seminaris, grups de treball, activitats d'extracursets, trobada al llarg del curs, etc.

Aquest mateix director general afegia al diari esmentat: «El que passa és que la proposta realitzada aquest any pels organitzadors ha recollit un nombre

menor de cursets i alumnes i, per tant, l'ajut econòmic ha estat menor». ¿Com pot dir això quan a l'Escola d'Estiu Marina-Safor ha augmentat el nombre d'alumnes i cursets? I pel que fa al «tracte favorable», ¿Com s'atreveix a dir-ho si, com déiem adés, no ha fet cap reunió amb els organitzadors de l'Escola d'Estiu del País Valencià?

I tornem a l'anomenat diari: «...El que passa és que l'escola d'Estiu està en crisi...», continua dient. Sobre aquesta afirmació, caldria preguntar-nos: ¿Qui diu que l'Escola d'Estiu està en crisi? ¿Aquells que ens retallen la subvenció i potencien els seus propis cursets, o els alumnes que continuen assistint a les Escoles d'Estiu, malgrat veure's obligats a pagar unes matrícules i altres despeses econòmiques i perdre's dies de vacances?

Una altra diferència evident i notòria entre allò que pretén l'administració (llegim CEPs, cursos de reciclatge, etc.) i allò que tractem de fer els Moviments de Renovació Pedagògica (llegim Escoles d'Estiu, col·lectius de mestres, etc.) és que aquests darrers no es queden només en un reciclatge de coneixements, sinó que qüestionen tot el fet docent: coneixements, didàctiques, relació mestre-alumnes-pares, escola popular i valenciana, paper del mestre en la societat, participació activa de tots els sectors implicats en l'ensenyament i moltes més qüestions que no es reflecteixen en un simple curset d'una matèria concreta, sinó en un treball continuat de reflexió i innovació constant. □

*Comissió Organitzadora de la II Escola d'Estiu «Marina-Safor»
XI Escola d'Estiu del País Valencià*